

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **ANNAREO a.s.**, se sídlem Praha 10, U továren 999/31, IČ:27227537, zastoupeného Mgr. Tomášem Ferencem, advokátem se sídlem Praha 5-Smíchov, Nádražní 58/110, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31.1.2007, č.j.: FŘ-2089/07-1300-108624,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 31.1.2007, č.j.: FŘ-2089/07-1300-108624 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.520,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Ference, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) zamítlo odvolání proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2005, které vydal Finanční úřad pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“) dne 15.5.2006 č.j. 195242/06/010511/6989. Tímto rozhodnutím správce daně vyměřil žalobci nadměrný odpočet 92 965,- Kč oproti nárokovanému odpočtu ve výši 159 142,- Kč.

V žalobě namítá žalobce jednak nesprávné právní posouzení věci, a jednak nesprávné posouzení jednotlivých důkazů, z čehož dovozuje i nesprávné skutkové závěry ve věci samé.

Žalobce konkrétně namítá (v žalobě uvedeno pod písmenem a), že při nákupu movitých věcí vycházel ze sdělení prodávajícího a z uzavírané kupní smlouvy, v níž se prodávající zavazuje převést na daňový subjekt vlastnické právo k movitým věcem obsaženým v předmětné kupní smlouvě. Svědčí o tom příjmový pokladní doklad ze dne 1.4.2005 vyhotovený firmou SLUCIK, spol. s r.o. o uhrazení kupní ceny za předmětný box firmou LUCINAST s.r.o. Žalobce tvrdí, že při nákupu předmětného zboží byl v dobré víře, že prodávající je vlastníkem veškerého prodávaného zboží, jinak by k uzavření kupní smlouvy nepřistoupil.

Dále žalobce tvrdí (v žalobě uvedeno pod písmeny b, c a d), že kupní smlouva ze dne 26.4.2005 ohledně koupě movitých věcí je upravena § 409 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“) a podle § 446 tohoto zákona kupující nabývá vlastnické právo i v případě, kdy prodávající není vlastníkem prodávaného zboží, ledaže v době, kdy kupující měl vlastnické právo nabýt, věděl, nebo vědět měl a mohl, že prodávající není vlastníkem, a že není ani oprávněn zbožím nakládat za účelem jeho prodeje. Žalobce poukázal i na § 412 odst.2 obchodního zákoníku, dle něhož platí, že pokud smlouva nemá ustanovení o odeslání zboží prodávajícím, a zboží je ve smlouvě jednotlivě určeno nebo určeno podle druhu, avšak má být dodáno z určitých zásob, nebo má být vyrobeno, a strany v době uzavření smlouvy věděly, kde se nachází, nebo kde má být vyrobeno, uskutečňuje se dodání, když je kupujícímu umožněno nakládat se zbožím v tomto místě.

I když v kupní smlouvě není obsaženo ujednání o převzetí a předání zboží, neznamená to, že by k předání či převzetí vůbec nedošlo. O skutečnosti, že žalobce začal nakládat s předmětným zbožím svědčí skutečnost, že byla mezi týmiž účastníky uzavřena i nájemní smlouva. Zřízení nájemního práva je typickým příkladem nakládání a disponování s věcí. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že je nezbytné realizovat faktickou přepravu a předání dodávky určitého zboží (v tomto případě chladicího a mrazicího boxu).

Žalobce rovněž tvrdí (v žalobě uvedeno pod písmenem e), že poukaz žalovaného na ust. § 21 odst. 4, § 72 odst. 1 a § 73 odst.1 a 2 zákona o DPH nemůže v dané věci na výše uvedeném nic změnit. Dodáním zboží se pro účely zákona o DPH rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Žalobce tvrdí, že převod práva na něho tak, jak má na mysli § 13 odst.1 zákona o DPH byl (s ohledem na § 446 obchodního zákoníku a § 412 odst. 2 obchodního zákoníku) prokázán, a byly tak splněny podmínky dle § 21 odst. 4 zákona o DPH. Dle § 72 odst. 1 zákona o DPH nárok na odpočet daně má plátce, použije-li přijatá zdanitelná plnění pro své ekonomické činnosti a v daném případě žalobcem koupené věci se staly spolu s koupenými nemovitostmi předmětem nájmu. Žalobcem byl doložen daňový doklad, tedy faktura ze dne 27.4.2005, která splňuje všechny náležitosti daňového dokladu, a proto žalobce tvrdí, že má nárok na uplatnění odpočtu.

V písemném vyjádření ze dne 22.6.2007 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že platebním výměrem za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2005 byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet 92 965,- Kč oproti nárokovanému nadměrnému odpočtu 159 142,- Kč. Rozdíl, tj. 66 177,- Kč představuje žalobcem nárokovaný a správcem daně neuznaný odpočet daně na vstupu dle faktury č. 1200506 ze dne 24.4.2005 přijaté od firmy LUCINAST s.r.o. za nákup chladicího a mrazicího boxu. Žalobcem uplatňovaný nárok na odpočet byl předmětem šetření správce daně v rámci vytykácího řízení k předloženému daňovému přiznání. Správcem daně bylo zjištěno, že firma LUCINAST s.r.o. předmětný box, z důvodu nedostatku finančních prostředků, nenakoupila, což sama deklarovala podáním dodatečného daňového

přiznání. Ve svém rozhodnutí o odvolání konstatoval žalovaný shodně se správcem daně, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně splnění zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně dle § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH, neboť neprokázal, že přijal plnění - chladicí a mrazicí box – od plátce deklarovaného na prověřované faktuře č. 1200506 ze dne 27.4.2005, a že tento byl skutečným dodavatelem předmětného plnění, u něhož žalobce uplatňoval nárok na odpočet daně.

K žalobním námitkám uvedl žalovaný následující:

- k námitkám, že správní orgány se dopustily nesprávného právního posouzení věci, když došlo k nabytí vlastnického práva v souladu s § 446 obchodního zákoníku, a proto jsou v daném případě splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty dle § 21 odst. 4 ve spojení s § 13 odst. 1 zákona o DPH, že tuto argumentaci shledává žalovaný irrelevantní, neboť nakládání s předmětným boxem žalobcem nebylo zpochybněno. Pochybnosti vznikly o tom, zda toto plnění skutečně nabylo od dodavatele uvedeného na předmětné faktuře, tj. zda ho přijal od plátce firmy LUCINAST s.r.o.

Předmětem úpravy obchodního zákoníku je postavení podnikatelů, obchodně závazkové vztahy a jiné skutečnosti související s podnikáním. Argumentace obchodním zákoníkem v daném případě, kdy jde o prokazování oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet daně není na místě, neboť o skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti se posuzují prioritně podle předpisů daňového práva a na jiné předpisy je možnost se odvolat pouze, je-li na ně odkazováno či není-li upraveno jinak. Pro uplatnění nároku na odpočet daně však bylo třeba prokázat, a to nikoliv podle obchodního zákoníku, ale podle zákona o DPH, že předmětný box pořídil jako své přijaté zdanitelné plnění, daňový subjekt skutečně od firmy LUCINAST s.r.o. jako od plátce, který pro žalobce zdanitelné plnění uskutečnil. Dodání předmětného boxu – uskutečnění zdanitelného plnění a přijetí tohoto plnění právě od tohoto dodavatele nebylo v předmětném řízení prokázáno.

Žalovaný nezpochybňuje existenci boxu, nezpochybňuje tedy, že žalobce k předmětnému zboží nabylo dle svého tvrzení vlastnické právo. Pro uplatnění nároku na odpočet však bylo třeba prokázat, a to nikoli podle obchodního zákoníku, ale podle zákona o DPH, že zboží přijal jako své přijaté zdanitelné plnění skutečně od firmy LUCINAST s.r.o. jako od plátce, který pro žalobce zdanitelné plnění uskutečnil, a který je jako dodavatel uveden žalobcem v předložených dokladech. Toto však nebylo v předmětném řízení prokázáno. Účastníci nejsou ve sporu o tom, že žalobce nabylo dle svého přesvědčení vlastnické právo k předmětnému boxu. Zatímco žalobce tvrdí, že toto právo nabylo od firmy LUCINAST s.r.o., žalovaný nepovažuje toto tvrzení za prokázané. Jednotlivá dodání zboží v obchodním případě musí být považována za časově po sobě navazující, proto právo nakládat se zbožím jako vlastník může mít pouze subjekt, který toto právo získal od předchozího prodávajícího a firma LUCINAST s.r.o. toto právo nezískala, a žalobce byl s touto skutečností seznámen.

- k námitce nesprávného posouzení jednotlivých důkazů a v důsledku toho i vyvození nesprávných skutkových závěrů, že žalobci se nepodařilo prokázat, že by skutečně přijal zdanitelné plnění, a proto, že nejsou splněny podmínky § 72 odst.1 a § 73 odst.1 zákona o DPH, že nestačí, pokud je žalobce plátcem DPH a plátcem DPH je i deklarovaný dodavatel. Nárok na odpočet nelze žalobci přiznat, není-li reálně splněno, že přijal zdanitelné plnění od dodavatele, který je předloženou fakturou deklarován jako plátce, který toto plnění pro žalobce měl uskutečnit. Tato rozhodná skutečnost pro oprávněné uplatnění nároku na odpočet nebyla žalobcem naplněna, protože neprokázal, že předmětné plnění skutečně přijal od

dodavatele firmy LUCINAST s.r.o.. Argumentace žalobce existencí dokladů o zaplacení ze dne 1.4.2005 vystaveného firmou SLUCIK, spol. s r.o. je v rozporu se zjištěním správce daně (získaných dožádáním od místně příslušného správce daně společnosti SLUCIK, spol. s r.o. a LUCINAST s.r.o.), z nichž vyplývá, že ke koupi předmětného boxu nedošlo z důvodu nedostatku finančních prostředků u firmy LUCINAST s.r.o. Skutečnost, že firma LUCINAST s.r.o. uvedla žalobce v omyl, když dokládala zaplacení plnění, které nepřijala, a které bylo jejím dodavatelem stornováno, nemůže být předmětem daňového řízení. Žalobce byl s touto skutečností při projednávání závěru vytykácího řízení seznámen, a bylo na něm, aby z tohoto zjištění vyvodil vůči deklarovanému „dodavateli“ právní kroky. Žalobce však trvá na tom, že jednal v „dobré víře“. Závěrem žalovaný poukázal na povinnost žalobce prokázat nárok na odpočet daně daňovým dokladem, která vyplývá přímo z ust. § 76 odst. 1 zákona o DPH a rovněž z ust. § 31 odst. 9 daňového řádu, přitom je třeba respektovat zásadu zakotvenou v § 2 daňového řádu, tj. zásadu souladu skutečného stavu se stavem formálně právním. Základní náležitosti daňového dokladu uvádí zákon o DPH v ust. § 28 odst. 2 a není-li prokázána shoda některé z předepsaných a formálně správně uvedených náležitostí předloženého dokladu se stavem skutečným, ztrácí doklad věcné opodstatnění, neboť nemá vypovídací schopnost o faktické realizaci určité obchodní transakce, když neprokázanou náležitost pouze simuluje. Takový doklad, u kterého nebyla prokázána některá z jeho náležitostí, pak nemůže být považován za doklad daňový ve smyslu § 28 odst. 2 zákona o DPH, a nelze ho použít pro prokázání nároku na odpočet let § 73 odst. 1 tohoto zákona.

U ústního jednání, které se ve věci konalo dne 23.4.2009, zástupce žalobce setrval na podané žalobě a zdůraznil, že klíčovou otázkou je posouzení, zda případná skutečnost, že prodávající neměl vlastnické právo k předmětu prodeje je důvodem k nepřiznání nároku na odpočet DPH na straně kupujícího. Ze strany žalobce bylo prokázáno, že žalobce obdržel fakturu, na základě níž koupil a nabyl vlastnické právo k předmětu plnění. Toto plnění převzal a použil při své ekonomické činnosti, neboť je nesporné, že jej následně pronajal. Z hlediska ustanovení § 446 obchodního zákoníku pak došlo k nabytí zboží, byť došlo k nabytí od nevlastníka, neboť žalobce byl v dobré víře, a stal se tak vlastníkem.

Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby s poukazem na písemné vyjádření ze dne 22.6.2007. Z hlediska uplatnění nároku na odpočet podle zákona o dani z přidané hodnoty je předmětem zdanitelného plnění dodání zboží, a tedy je nutno splnit podmínku, aby došlo k převodu práva nakládat se zbožím jako vlastníkem. Tento převod může uskutečnit toliko osoba, která má právo vlastnické. Nemůže takovýto převod uskutečnit nájemce. V době převodu deklarovaný dodavatel věděl, že je toliko nájemcem. Pokud jde o fakturu, kterou vystavil vůči žalobci, a žalobce pak na základě této faktury uplatnil nárok na odpočet DPH, má žalovaný za to, že nelze přiznat takto uplatněný nárok. Pokud byl žalobce uveden dodavatelem v omyl, je jeho právem uplatňovat ve smyslu obchodních či občanskoprávních předpisů nárok vůči dodavateli. Nelze však uplatňovat nárok na odpočet DPH, neboť tento by byl vlastně na úkor státního rozpočtu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23.4.2009 č.j. 10 Ca 128/2007-57 žalobu zamítl, když dospěl po přezkoumání věci k závěru, ohledně námitky dovolávající se ust. § 446 obchodního zákoníku, že se nelze dovolávat omylu, popřípadě sdělení nepravdivých skutečností firmou LUCINAST s.r.o. za situace, kdy žalobce sám přijal a předložil k důkazu (v příloze jeho přípisu ze dne 30. 8. 2006 v rámci odvolacího řízení) příjmový pokladní doklad, na němž firma LUCINAST s.r.o. sama sobě potvrdila přijetí částky 892.500,-Kč; z uvedeného vyplývá toliko, že žalobce byl s obsahem tohoto „dokladu“ srozuměn a akceptoval jej včetně jeho obsahu. Zkoumání otázky, zda tak žalobce učinil úmyslně či

neúmýslně je zcela nerozhodné. Soud se proto ztotožnil s žalovaným, že žalobce mohl žádat vrácení plnění z důvodu bezdůvodného obohacení firmou LUCINAST s.r.o., nemohl však na základě smlouvy ze dne 26.4.2005 úspěšně uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Tvrzení žalobce, že nemá důvod domáhat se vrácení plnění z důvodu bezdůvodného obohacení firmou LUCINAST s.r.o., když se považuje za vlastníka předmětu nájmu tj. chladicího a mrazicího boxu kombinovaného, 6200x4200x2400 a chladicí technologie, je v rozporu se skutečností vyplývající ze správního spisu, a sice, že firma SLUCIK, spol. s r.o. vede předmět nájmu ve svém účetnictví a uplatňuje k němu vlastnická práva i tím, že jej pronajímá firmě LUCINAST s.r.o. Dovodil, že nelze akceptovat, aby daňový subjekt úspěšně uplatnil nárok na odpočet daně, který prokazuje kupní smlouvou s nájemcem věci, o níž tvrdí, že na jejím základě nabyl vlastnictví k této movité věci. Soud se ztotožnil s právním posouzením dané věci žalovaným, že podmínky pro úspěšné uplatnění nároku na odpočet daně stanoví zákon o DPH a z jeho ustanovení je třeba vycházet (zejména ust. §§72, 73) a že povinnost daňového subjektu vyplývající z ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu, tedy důkazní břemeno daňového subjektu prokázat uskutečnění zdanitelného plnění nejen po formální stránce, ale také po stránce faktické, tj. povinnost prokázat, že se plnění skutečně realizovalo a to právě tak, jak je deklarováno v předloženém daňovém dokladu tj. ve faktuře č. 1200506 ze dne 27. 4. 2005, žalobce neunesl.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, a to s tím, že dle § 446 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, v rozhodném znění (dále jen „obchodní zákoník“), kupující nabývá vlastnické právo i v případě, kdy prodávající není vlastníkem prodávaného zboží, ledaže v době, kdy kupující měl vlastnické právo nabýt, věděl, nebo vědět měl a mohl, že prodávající není vlastníkem, a že není ani oprávněn se zbožím nakládat za účelem jeho prodeje, a žalobce (stěžovatel) již v odvolacím řízení u správce daně namítal nesprávné posouzení otázky uskutečnění zdanitelného plnění a dodání zboží ve smyslu § 13 a § 21 odst. 4 zákona o DPH s ohledem na § 446 obchodního zákoníku upravujícího nabytí vlastnického práva od nevlastníka.

Nejvyšší správní soud dále dovodil, že : „Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že nárok na odpočet nebyl stěžovateli v uplatněném rozsahu přiznán z důvodu, že stěžovatel neprokázal převzetí plnění (chladicího a mrazicího boxu), a že důkazní prostředky stěžovatelem předložené (faktura, kupní smlouva) nebyly osvědčeny jako důkazy, že fakturované plnění odvolatel skutečně přijal od plátce, který je pro něho měl uskutečnit, a to v uvedeném rozsahu a předmětu a k deklarovanému dni uskutečnění zdanitelného plnění, čímž nebylo prokázáno splnění podmínek stanovených ustanovením § 72 a 73 zákona o DPH. Podstatou výše uvedených závěrů žalovaného je zjištění, že plátce, který měl zdanitelné plnění uskutečnit ve prospěch stěžovatele, deklarovaného na faktuře č. 1200506 ze dne 27. 4. 2005, společnost LUCINAST s. r. o., nebyla vlastníkem předmětného chladicího a mrazicího boxu, ale měla ho pouze v pronájmu od společnosti SLUCIK, spol. s r. o. Pro posouzení otázky, zda došlo k dodání zboží a uskutečnění zdanitelného plnění, Nejvyšší správní soud (stejně jako stěžovatel) s ohledem na závěry žalovaného považuje za klíčové, zda na stěžovatele jako kupujícího v souvislosti s koupí předmětného zboží přešlo vlastnické právo. Ustanovení § 446 obchodního zákoníku v zájmu právní jistoty obchodních vztahů prolamuje princip, že nikdo nemůže na druhého převést více práv, nežli sám má, neboť podle něj kupující nabývá vlastnické právo i v případě, kdy prodávající není vlastníkem prodávaného zboží. Uvedené ustanovení ve znění účinném do novely provedené zákonem č. 370/2000 Sb. (do 31. 12. 2000) obsahovalo vyvratitelnou právní domněnku, že kupující nabyl vlastnické právo i od nevlastníka, a bylo na osobě, která měla na věci právní zájem, aby prokázala, že kupující o tom, že prodávající není vlastníkem, věděl. Po účinnosti výše uvedené novely došlo

ke změně právní úpravy v tom směru, že osobě, která má na věci právní zájem, stačí prokázat, že kupující o tom, že prodávající není vlastníkem, vědět měl a mohl.

Předpokladem nabytí vlastnictví kupujícím je ve smyslu § 446 obchodního zákoníku jeho dobrá víra v době uzavření kupní smlouvy. Podle judikatury Ústavního soudu je nezbytné otázku dobré víry nabyvatele posuzovat velmi přísně a je vždy nutné, aby v situacích, kdy existují o dobré víře kupujícího pochybnosti, kupující prokázal, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k předmětné věci, a že tedy byl v této souvislosti skutečně v dobré víře. V pochybnostech nese důkazní břemeno týkající se dobré víry kupující (srov. např. usnesení ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 112/01, <http://nalus.ussoud.cz>).

Výše uvedený výklad § 446 obchodního zákoníku obsahuje i judikatura Nejvyššího soudu, který např. v rozsudku ze dne 28. 1. 2010, č. j. 29 Cdo/852/2009,“ z něhož dále Nejvyšší správní soud citoval.

Dále Nejvyšší správní soud vytkl, že žalovaný § 446 obchodního zákoníku v posuzované věci neaplikoval (uvedl, že mu nepřísluší), Městský soud v Praze k argumentaci § 446 obchodního zákoníku a dovolávání se dobré víry v posuzované věci na rozdíl od žalovaného § 446 obchodního zákoníku aplikoval, a otázku dobré víry a nabytí vlastnického práva od nevlastníka, jejíž posouzení může mít podstatný vliv na otázku uskutečnění zdanitelného plnění a dodání zboží a v konečném důsledku i na přiznání nárokovaného odpočtu v plné výši, tak poprvé posoudil městský soud, namísto správního orgánu.

Podle závěru Nejvyššího správního soudu tak Městský soud v Praze svým postupem předejmul stanovisko, které měl zaujmout správní orgán a řízení tak zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto, že řízení u městského soudu tak bylo zatížené touto vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze proto vázán právním názorem shora vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) rozhodl ve věci tímto rozsudkem tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného z důvodů předně uvedených zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude na žalovaném, aby aplikoval ust. § 446 obchodního zákoníku a v intencích předně uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu sám otázku dobré víry a nabytí vlastnického práva od nevlastníka, jejíž posouzení může mít podstatný vliv na otázku uskutečnění zdanitelného plnění a dodání zboží a v konečném důsledku i na přiznání žalobcem nárokovaného odpočtu v plné výši, posoudil.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 5 000,-Kč, kterou tvoří soudní poplatek za podání žaloby (2 000,-Kč) a za kasační stížnost (3000,-Kč), a dále náhradu nákladů za zastoupení, kterou tvoří náhrada za 4 úkony právní služby (převzetí, podání žaloby, účast u jednání a podání kasační stížnosti) po 2.100,-Kč a 4x paušál po 300,-Kč, tj. celkem 9.600,- Kč, k této částce soud přičetl částku příslušné daně z přidané hodnoty ve výši 1 920,-Kč. Celkem tak náhradu nákladů řízení přiznal ve výši 16.520,-Kč.(vše dle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za použití přechodného ustanovení čl. II vyhlášky č. 276/2006 Sb., kterou byla novelizována vyhláška č. 177/1996 Sb.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku nelze podat kasační stížnost; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu /§ 104 odst. 3 písm.a/ s.ř.s./. V takovém případě lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu